

Storkøbenhavn og Kolding

Snublesten i Hellerup, Gentofte og Kolding

1. Alfred Heymann
2. Alice Henriette Dinesen
3. Emil Valdemar Abrahamson
4. Kaj James Cordosa Nagler
5. Regitze og Alexander Cordosa
6. Rose Wulff
7. Willie William Levysohn

Alfred Heymann

1.

Adresse: Hellerup

Årstal: 1856-1944

Kilde: <https://snublesten.dk/snublesten/alfred-heyman/>

Arbejdsspørgsmål:

1. Hvordan beskrives Alfreds død i Theresienstadt?
2. Synes I, den er anderledes i forhold til andre KZ-fangers død?
3. Hvordan tror I, Alfred selv ville huskes?

Historie

Læs historien om Alfred Heymann her eller hør den ved hans snublesten

Alle danskere, der arbejder i Sydkasernen og adskillige andre overværede begravelsen af Alfred Heymann. Det var en massebegravelse. Der var 21. Alle kasserne, man kan ikke kalde dem kister, var stablet i 7 rækker med 3 i hver. Københavns overrabbiner, Dr. Friediger, talte først på tysk, derefter på dansk efter at en hazan havde sagt bønner for de døde. Han sagde nogle smukke ord om Heymann.

Alt taget i betragtning gjorde vi danskere alt for at vise hr. Heymann den sidste ære. Da kisten skulle bæres ud, bad vi danskere om at bære den ud til vognen, der stod klar til at køre alle kisterne til krematoriet. Her i ghettoen bliver alle døde kremerede.

Sådan beskrev en dansk fange i Theresienstadt min begravelse i sin dagbog.

Ja. Nu har du allerede hørt om min død, men jeg vil også gerne fortælle lidt om mit liv. Jeg er Alfred Heymann. Jeg blev født i Assens i 1856 - søn af Henrik Abraham Heyman og Edel. Jeg var ikke særlig gammel, da jeg blev flyttet til Fredericia. Her skulle jeg ikke længere bo med min far og mor, men nu hos Isac Abraham Cohn som hans plejebarn. Jeg har svært ved at huske hvorfor egentligt.

Men som voksen flyttede jeg til Hellerupvej 22 ved København. Det var mægtigt at bo så tæt ved hovedstaden, nu når man kommer fra Jylland. Her var jeg grosserer fra min hjemmeadresse, og jeg nød sådan at gøre en god handel.

Alfred Heymann

Jeg blev aldrig gift eller fik børn, men min forretning gik rigtig godt. Ja, faktisk var jeg erhvervsaktiv helt indtil, jeg blev arresteret og deporteret til Theresienstadt i oktober 1943.

Det skete fra min lejlighed på Lille Strandvej 18B. Det var sådan et stort gult lejlighedskompleks med grønne små altaner. Tiden i Theresienstadt var umenneskelig og forfærdelig. Alligevel fik jeg nogle tætte venskaber, som selv efter min død viste mig ære og sendte mig afsted på den sidste rejse. Jeg døde 76 år gammel den 21. maj 1944.

Alfred Heymanns Tora-vimpel. En Torah-vimpel anvendes til at vikle om en sammenrullet Torah-rulle. Vimplen laves i anledning af et drengebarns fødsel, og er var skik at give den til den lokale synagoge. Ved særlige lejligheder i drengens liv, bliver netop hans vimpel anvendt. Inskriptioner på vimpler indeholder derfor drengens navn og fødselsdato, ofte også faderens navn, samt ønsket om, at drengen må vokse op til torah-studier, giftermål og gode gerninger. fra Dansk Jødisk Museums samling (JDK1986X222)

Alice Henriette Dinesen

2.

Adresse: Hjelmsvej 11, Kolding

Årstal: 1886-1949

Kilde: <https://snublesten.dk/snublesten/alice-henriette-dinesen/>

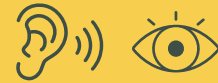

Arbejdsspørgsmål:

1. Hvor kom Alice fra, og hvorfor flyttede hun til Danmark?
2. Hvorfor var det svært for hende at få arbejde?
3. Hvordan undgik hun at blive pågrebet?

Historie

Læs historien om Alice Henriette Dinesen her eller hør den ved hendes snublesten

Skønt mit navn senere klang ganske dansk, blev jeg født som Alice Henriette Meyer-Berendsohn den 29. januar 1886 i Hamborg i en jødisk familie. Da nazisterne havde overtaget magten i Tyskland i 1933, flygtede jeg til Danmark. Det samme gjorde min bror, professor Walter August Berendsohn. Han ankom til Danmark i 1933 og flyttede til Lyngby. Vores bror Kurt og hans hustru Hertha og deres fire børn blev alle myrdet af nazisterne.

Jeg ankom til Danmark sammen med sin bror. Jeg var uddannet børnehavelærerinde, men fik næppe arbejde i en børnehave, da vi tyske jøder sjældent fik lov til at søge arbejde i Danmark.

I januar 1935 giftede jeg mig med fabrikant Peter Dinesen fra Vilstrup syd for Haderslev. I 1942 flyttede vi sammen til Kolding, nærmere bestemt Hjelmvej 11 i den sydlige del af byen. En ganske almindelig villavej med søde naboer og høje hække imellem.

Da kalenderen viste d. 29. august 1943 ophørte den danske regering med at fungere. Og vi ca. 7.000 jøder i Danmark var nu i yderste livsfare. En gruppe civile danskere i Lyngby besluttede at tage affære. Gruppen havde kontakt til min bror, Walter. Der blev sendt folk rundt i landet med advarsler mod den kommende jødeaktion og forfølgelse. Ikke alle i provinsen fik advarslen i tide, men heldigvis gjorde jeg det. Og blomsterhandler Levison fra Akseltorv i Kolding og en gruppe landbrugsmedhjælpere på koldingegnen også af jødisk afstamning.

Alice Henriette Dinesen

Jeg kan ikke huske hvornår og præcis hvordan min flugt foregik gennem Danmark, men det var Nils Andersen, der ved medlem af Lyngbygruppen, der hjalp mig og andre jøder til Lyngby. Herfra kom vi senere til Gilleleje på Sjællands nordkyst. Det fremgår af en rapport fra det svenske politi, at jeg den 15. oktober 1943 kl. 19:00 sejlede med en fiskerbåd fra Gilleleje, og at jeg ankom til Höganäs i Sverige sent om aftenen den samme dag kl. 23:00. Helt uden en mønt på lommen eller et gyldigt pas.

Det var den største lettelse nogensinde at komme sikkert i land. Så længe og alt for længe havde jeg været på flugt fra nazismens ondskab.

Efter Danmarks befrielse vendte jeg i juni 1945 tilbage til Kolding. Jeg døde 63 år gammel den 25. juli 1949 og blev begravet på Vilstrup Kirkegård ved Haderslev, hvor min mand kom fra.

Emil Valdemar Abrahamson

3.

Adresse: Hellerup

Årstal: 1867-1943

Kilde: <https://snublesten.dk/snublesten/emil-valdemar-abrahamson/>

Arbejdsspørgsmål:

1. Hvordan reagerer Emil Valdemar Abrahamson på en henvendelse fra Mogens Staffeldt i september 1943?
2. Hvad handler henvendelsen om, og hvorfor tror I, at Emil reagerer, som han gør?
3. Vi tror, at Emil begår selvmord i lejren. Hvad kunne ellers have forårsaget hans død?

Emil Valdemar Abrahamson

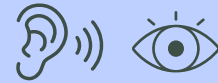
Emil Valdemar
Abrahamson, fra
www.snublesten.dk

Emil V. Abrahamson
antagelig fotograferet i
en festlig anledning.
Muligvis er anledningen
hans 60-års fødselsdag i
1927. Fra
www.snublesten.dk

Historie

Læs historien om Emil Valdemar Abrahamson her eller hør den ved hans snublesten

Jeg troede ikke på ham. Jeg troede virkelig ikke, at det kunne være rigtigt. Det måtte være løse rygter. Modstandsmanden Mogens Staffeldt advarede mig i september 1943 om den aktion, der vil vise sig at ramme alle jøder. Men i stedet for at flygte blev jeg.

Den dag, da Mogens opfordrede mig til at flygte fra Danmark, havde jeg aldrig nogensinde troet, at det ville være min eneste overlevelsesmulighed. Efter at have været gift med både Jenny og senere Betty, som begge ikke er jøder, så troede jeg, at jeg ville gå fri. Og hvis tyskerne ikke vil lade mig gå under radaren, så kunne jeg måske blive beskyttet af mine mangeårige handelsforbindelser til Tyskland.

Men! Ingen nåde var at finde bag de lange sorte frakker og den tyske råben. Min søn Helge Erik troede, at det var en konkurrent til mit firma i Danmark, der havde gjort tyskerne opmærksomme på mit jødiske tilhørsforhold bare for at skade min forretning.

Tillad mig at præsentere mig selv. Så vil du måske nemmere forstå min historie. Jeg hedder Emil Valdemar Abrahamson. Jeg er født i 1867 og er jøde. Jeg har gået på Friskolen for Drengbørn af den mosaiske tro og har også stået bar mitzvah – men først og fremmest var jeg grosserer og handelsmand.

I 1886 etablerede jeg mit agentur og firma, som kom til at hedde Emil V. Abrahamson – men kald det bare EVA.

Emil Valdemar Abrahamson

Det var et agentur for tyske produkter, hvor jeg handlede med farvestoffer og kemikalier til både tekstil- og læderindustrien og land- og havebrug. Jeg eksporterede endda til Norge, Sverige, Finland – ja helt til Rusland. Men selvom forretningen gik godt, findes der bump på alle veje. Og et af mine bump kom i 1922 med Landmandsbankens krak. Jeg blev nødt til at sælge min smukke sommervilla på Bøgebakken i Snekkersten. Min elskede Betty fældede også en tåre, da aktionshammeren faldt. Men det skulle vise sig at være det mindste bump i forhold til hvad, jeg havde i vente.

Den 5. oktober 1943 ankom jeg til Theresienstadt med transport nummer XXV/2. Væk fra min familie. Væk fra mit firma. Væk fra mine venner. Kårene i Theresienstadt var umenneskelige. For at huske på det menneske jeg var, så gentog jeg i hovedet de ord, som Nationaltidende skrev om mig til min 60-års fødselsdag i 1927:

*En munter, selskabeligt anlagt mand,
der får den ikke ringe ros at være sine venners ven.*

Efter 10 dage i Theresienstadt lunede jeg mig ved ordene for sidste gang.

Kaj James

Cordosa Nagler

4.

Adresse: Gentofte

Årstal: 1895-1964

Kilde: <https://snublesten.dk/snublesten/kaj-james-cordosa-nagler/>

Arbejdsspørgsmål:

1. Hvis Kaj selv skulle beskrive sit liv, hvad ville han så vægte mest? At leve eller overleve?
2. Og hvad er forskellen?
3. Hvordan tror I, Kajs første familie har oplevet tiden, mens han var i Theresienstadt og hans hjemkomst?
4. Hvorfor blev de ikke taget, tror I?

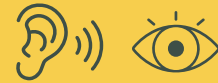
**Kaj James
Cordosa Nagler**

Kaj James Cordosa Nagler,
fra www.snublesten.dk

Historie

Læs historien om Kaj James Cordosa Nagler her eller hør den ved hans snublesten

Tak fordi du er stoppet op. Du står lige nu foran mit hus, så lad mig introducere mig selv. Jeg er Kaj James Cordosa Nagler. Og inden jeg fortæller dig om krigen, skal du vide, at jeg både havde et liv før og efter Anden Verdenskrig. At jeg er mere end krigen selv. Jeg håber inderligt, at min historie, energi og efterstræbsomhed vil blive mødt med respekt og beundring – fordi nazisterne tog menneskeligheden fra os jøder. Det tillader jeg ikke mere.

Jeg blev taget til fange af Gestapo og bragt til Theresienstadt d. 2. oktober 1943. Det var midt om natten. Jeg blev arresteret i mit eget hjem på Gentoftgade 4 i Gentofte. Dengang hed gaden på det stykke godt nok Vældegårdsvej. Da jeg blev hentet, var både min daværende hustru og min datter, Marianne, hjemme.

Inden krigen brød ud, var jeg fabrikant indenfor chokolade- og delikatesser. Det var et stort tab at blive flået ud af virkeligheden, familie og forretningen, da jeg blev deporteret til Theresienstadt. Her var jeg i flere måneder under umenneskelige kår. Det eneste der kunne forsøde livet i lejren, var en smuk ungarsk kvinde, som jeg blev dybt forelsket i. Vi aftalte at finde hinanden igen, hvis vi nogensinde ville overleve tiden i Theresienstadt.

Og skæbnen ville, at vi overlevede. Efter hjemkomsten blev jeg fraskilt fra min ekskone og gift med mine nye elskede fra lejren. Jeg fik hende hjulpet til Danmark, hvor vores liv kunne mødes igen, og i 1947 fik vi vores kære søn, Thomas.

Kaj James Cordosa Nagler

Med stor succes og entusiasme tog jeg fat om livet igen og oparbejdede firmaet A/S Danco. DA for Danmark, N for Nagler og CO for Cordosa. Danco. Jeg var blevet væltet omkuld af krigen, og nu forsøgte jeg med krum hals at arbejde for min drøm. Jeg blev hjulpet i gang igen med støtte fra forskellige andre chokoladefabrikanter.

Og det lykkedes. Det blev til en engros virksomhed med eneimport til Skandinavien af chokolade fra Schweiz, samt Holland og England. Jeg sad på chokoladesalg på alle interskandinaviske sejlruiter og mine importere, Tobler, Lindt, Milvan Feodora m.m., blev snart kendt i forretninger indenfor branchen over hele landet. Udover mit hovedsæde i Store Kongensgade 92, fik jeg oprettet filialer i Malmø og Oslo. Ja, og derudover to detailforretninger i Bredgade.

Mine sidste måneder tilbragte jeg på Gentofte Amts Sygehus. Jeg blev bisat d. 2. oktober 1964. Og på netop den dag for 21 år siden blev jeg deporteret. Min familie har altså mistet mig og set mig blive kørt bort to gange på den samme dato med 21 års mellemrum.

Regitze og Alexander Cordosa

5.

Adresse: Hellerup

Årstal: 1854-1943 og 1863-1943

Kilde: <https://snublesten.dk/snublesten/alexander-cordosa/>

Se evt om propaganda-filmen fra Theresienstadt på Folkedrab.dk.

<https://folkedrab.dk/laererforum/undervisningsmateriale-om-holocaust-andre-folkedrab/danske-joeder-theresienstadt/se-11>

Arbejdsspørgsmål:

1. Hvorfor tror I, det især var de ældre, der døde i lejren?

2. Hvorfor tror I, det hjælper at tale om den mad, man ikke havde?

3. Hvorfor tror I, Nazisterne lavede propaganda omkring forholdene i lejren.

Historie

Læs historien om Regitze og Alexander
Cordosa her eller hør den ved deres snublesten

En ting var sikkert. Det var ikke en normal by. Theresienstadt. Selvom den på så mange måder kunne ligne det. Vi blev deporteret fra vores hjem i Hellerup til Theresienstadt d. 2. oktober 1943. Mig og min bror, Alexander Cordosa. Jeg hedder selv Regitze Cordosa.

Alexander og jeg er et søskendepar ud af en søskendeflok på 5 – og vi var alle ugifte. Så vi havde et utroligt tæt bånd til hinanden, og familien var noget, man var stolt af og huskede. Vores far var skræddermester Benny Abraham Cordosa, og vores mor var Caroline Amalie. Du kender dem måske ikke, men det kan være vores farfar vækker genklang. Det var nemlig cigarfabrikant Abraham Cordosa. Historien går på, at han skulle angiveligt være 1. generation indvandrer fra De vestindiske øer, som blev danske i 1733. Og ved lidt simpel hovedregning, ja, så gør det mig og min bror til 3. generation indvandrere fra Skt. Croix, eller så var det Skt. Thomas? Det lyder jo meget eksotisk. I hvert fald mere end Hellerup – eller Theresienstadt.

Theresienstadt var en gennemgangslejr, men det gjorde den ikke mindre væmmelig. Frygten sad i os alle – hvornår er det mon mig, der bliver kaldt ud og sendt med transport? At komme i transport betyder at komme til udryddelseslejren Auschwitz i Polen. Langt de fleste blev myrdet i gaskamre ved ankomst.

For at få tankerne væk fra ulykken og hen på noget andet, så talte vi meget om, hvad det var for noget mad, man kunne lave, når man kom hjem. På den måde tænkte man ikke så meget over, at vi sultede.

Regitze og Alexander Cordosa

For det meste fik vi kartoffelsuppe kogt på kartoffelskræller og en humpel brød. Nogle spiste brødet med det samme, mens jeg gemte det under det sækkelærred, jeg lå på. Der gik tit flere dage, inden vi fik brød igen.

Det kan godt være, at tyskernes propaganda viste lejrens idyl, men virkeligheden var en anden, og der var mange dødsfald blandt os på grund af sult og andre sygdomme, som naturligt kommer, når forholdene er så umenneskelige.

Vi omkom begge i Theresienstadt ganske kort efter ankomsten. Jeg blev 80 år og døde af lungebetændelse, og Alexander blev 89 og døde af alderdomssvækkelse.

Rose Wulff

6.

Adresse: Hellerup

Årstal: 1878-1944

Kilde: <https://snublesten.dk/snublesten/rose-wulff/>

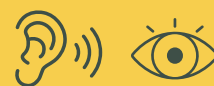

Arbejdsspørgsmål:

1. Hvorfor tror I, Rose og hendes familie flytter til Danmark efter 1933?
2. Undersøg hvad Nürnberglovene er og overvej, om en lignende lov kunne være gennemført i Danmark.

Historie

Læs historien om Rose Wulff
her eller hør den ved hendes snublesten

Jeg hedder Rose Wulff. Jeg var 64 år, da jeg blev fanget af den tyske besættelsesmagt og deporteret direkte i døden. Til Theresienstadt. Der er meget af min historie, som er svær at huske. Og nu, når jeg ikke har nogle nulevende efterkommere, så må jeg prøve at huske så meget som muligt selv.

Jeg blev født i København d. 9. november i 1878. Min far var Moritz Salomonsen, og min mor var Rebekka. Min barndom ligger godt nok langt væk, så tillad mig at springe lidt i tid.

Ja, kalenderen viser d. 7. februar 1909. Det er en dag, jeg aldrig vil glemme. En glædens dag. Jeg blev endelig gift med min Hugo. Hugo Wulff. Han var født i en jødisk familie i Hamborg samme år som jeg, men konverteret til kristendommen. Hugo var diplomingeniør ved Det tyske Gesandtskab i Tyskland. Jeg tog altså hans efternavn, og sammen skabte vi os et liv i Tyskland helt indtil 1933. Nårh ja, og så samme år som vi blev gift, fik vi vores søn Jørgen.

Da jeg var i 50'erne, valgte vi at flytte hjem til Danmark. Det var selvfølgelig kun hjem for mig i udgangspunktet, men jeg tror nu hurtigt, at både Hugo og Jørgen faldt til i Danmark. Ja faktisk her i Hellerup, vi boede på Ahlmanns Allé 2. Jeg var så glad for vores hjem. Tæt på Øregårdspark. Tæt på Hellerup Strand. Her havde vi det godt.

Og ligesom jeg giftede mig med en kristen, så gjorde Jørgen det samme. Han faldt for en smuk ikke-jødisk kvinde.

Det var på mange måder en lettelse for mig, at jeg på den måde kunne vide mig bare lidt sikker på, at Jørgen, ham vil tyskerne aldrig røre.

Tiden under besættelsen var både skræmmende, men også skræmmende normal. Der gik alligevel noget tid, før jeg forstod krigens omfang og dens konsekvenser for mig. Hjemme fra køkkenvinduet havde jeg set flyvemaskiner, men det var noget, som Hugo og jeg ikke talte så meget om derhjemme. Om krigen. Krystalradioen kørte hele tiden for at høre, hvad der skete.

Lige pludselig bankede det på døren, og der stod både danske og tyske betjente med lange sorte frakker. Sammen med Hugo og Jørgen blev vi deporteret til Theresienstadt i oktober 1943. Forfærdeligt. Undskyld, hvis min stemme knækker. Men det er jo ganske enkelt rædselsfuldt, det som vi stod foran den oktober nat.

Og afsted kom vi. Stuede ind i nogle kreaturvogne. Hvorfor hed de det? Ja, fordi de har været brugt til at transportere dyr med. Absurditeten er ekstrem.

Jørgens kone blev ikke taget med, fordi hun er kristen. Hun blev i København. Det er det eneste, som Jørgen snakker om, råber om, græder om. Han siger, at ifølge Nürnberglovene, så burde han være beskyttet mod deportation, fordi han er gift med en kristen kvinde. Han klagede flere gange til Ældsterådet i lejren, men lige meget nyttede det. Hans ønske om at blive løsladt blev ikke imødekommet.

Vinteren i lejren var hård og barsk. Med for lidt mad, for lidt tøj og for lidt plads spreder sygdomme sig hurtigt. Den 2. februar 1944 dør jeg i fangenskab. Heldigvis overlever Hugo og Jørgen. Selvom de begge er statsløse, så vender de hjem til Danmark med De Hvide Busser i 1945. Jørgen bliver endda dansk statsborger i 1947 – jeg håber så inderligt, at han kom hjem til sin kone igen, og ikke mindst, at hun lod sig vente på ham.

Willie William Levysohn

7.

Adresse: Gentofte

Årstal: 1889-1944

Kilde: <https://snublesten.dk/snublesten/willie-william-levysohn/>

Arbejdsspørgsmål:

1. Læs beskrivelsen af Willie William Levysohn på www.snublesten.dk
2. Hvilke dele af beskrivelsen, tror I, stammer fra datterens erindringer og hvilke oplysninger, tror I, kan findes andre steder?

**Willie William
Levysohn**

Portræt af William Levysohn, 1921,
fra Dansk Jødisk Museums samling
(JDK81F4)

Historie

Læs historien om Willie William Levysohn her eller hør den ved hans snublesten

Kalenderen viste oktober 1943, da det bankede på min dør til min villa i Klampenborg. Der var et eller andet galt. Jeg åbnede forsigtigt op, som man nu gør, når man ikke venter gæster. Men hurtigt forstod jeg, at jeg intet valg havde om at lukke dem ind. Udenfor stod tre mørkkledte mænd, og en af dem trådte resolut ind i rummet og beordrede mig at følge med.

Tillad mig præsentere mig selv. Jeg er Willie William Levysohn og er fra 1889. Det vil sige, at jeg var 54 år, da jeg døde under nazistisk fangenskab i Theresienstadt i 1944. Men inden mit liv sluttede, var jeg en levemand! En stor humanist! En velgører! Jeg elskede livet og alt, hvad det indebar. Mine venner så jeg tit, og jeg holdt så meget af min kone, Ebba Margrethe Israel.

Oprindeligt var jeg uddannet i bankverdenen i London og Hamburg, men da jeg kom hjem, overtog jeg min fars firma. Engelhardt og Lohse. Det var en manufaktur engros handelsvirksomhed. Foruden det job, så havde jeg en del tillidserhverv som formand for Grosserer societetets accordforening og som dommer i Sø- og Handelsretten.

Jeg var en vellidt og velkendt skikkelse i det københavnske gadeliv. Hvorfor tænker du? Jamen, fordi jeg kunne finde ud af at klæde mig nydeligt og pænt. Altid. Som i altid. Så bar jeg en af mine mange forskelligt farvede bowlerhatte, som jo selvfølgelig skulle matche til min habit. Hvabehar.

Det første år, jeg boede i Gentofte kommune, fik jeg en skatteopgørelse, hvor jeg var blevet sat til at betale kirkeskat.

Willie William Levysohn

Jeg skrev til kommunen, at jeg som medlem af Mosaisk Trossamfund ikke skulle betalte skat til den danske folkekirke. Næste år gentog det samme sig, og jeg skrev igen til kommunen. Da jeg tredje år blev opkrævet kirkeskat, gik jeg ind til Georg Jensen og købte en sølvske, som jeg gik op og afleverede til borgmesteren i Gentofte med følgende besked: De skal åbenbart have ind med skeer, at jeg ikke skal betalte kirkeskat til den danske folkekirke. Humoristisk og ironisk sans, det havde jeg.

Men i Theresienstadt kan du godt glemme alt, hvad der hedder bowlerhat, habit og sølvskeer. Med en jødestjerne udleveret og et fangenummer, var vi alle umenneskeliggjort og så langt fra vores virkelighed, som man overhovedet kunne forestille sig.

Når jeg lå og skulle sove om natten, tænkte jeg på mit liv tilbage i Klampenborg. Hvis jeg lukkede øjnene hårdt nok i, kunne jeg næsten se min dejlige strygetrio spille musik for mig. Når jeg ikke var på job, havde jeg til vane at spille musik i en strygetrio samme med mine to barndomsvenner. Årh, hvor jeg dog håbede at slippe ud af denne pine bare for at spille med dem igen. Men sådan skulle det ikke gå.